

4. po Veľkej noci – 19.5.2019

Neustála chvála

Milosť a pokoj od Vzkrieseného Pána.

Skutky 16:25 „Okolo poľnoci modlili sa Pavol a Sílas, spievali Bohu chvály a väzni ich počúvali“.

Určite sa vám stalo, že sa vám nejaká pesnička zarezala do pamäte a či ste chceli alebo nie, stále vám chodila po rozume. Ja osobne, keď počujem pesničku od Fíhatralala Bác bác bum bác, haťa paťa, zumba, tak si ju v mysli spievam aj niekoľko dní. Refrén nemá nejaký veľký význam, ale jednoducho sa jej neviem zbaviť.

Hudba a piesne sú obrovským darom od Pána Boha. Bez nich by sme to neboli my. Akosi sa nám lepšie darí vyjadriť aj emócie pomocou skladieb. Máme pesničky, ktoré si spievame, keď sme šťastní, ale aj tie, pomocou ktorých prežívame smútok. Máme piesne pobožné aj bezbožné, ktoré sú vyjadrením našich najhlbších túžob, radostí či starostí. Akosi k sebe patria radostné pesničky a oslava Pána Boha v dobrých časoch a smutné pesničky a nedôvera v Pána Boh v zlých časoch. Tak je to logicky správne. Ale!

V Skutkoch apoštolov čítame o niečom nelogickom, paradoxnom. Je to veľmi známy príbeh, ktorý sme počuli ako čítaný text. Pavol a Sílas sa dostali – kvôli svojej viere a svedectvu – do väzenia. A z tohto chladného, nehostinného a neľudského prostredia nám svojim postojom posielajú dôležitú správu do nášho života.

1. Spievali aj v ťažkostiach. Sú v živote chvíle, keď sa nám spievať nechce. Možno počúvame hudbu depresívnu, smutnú a zo spevníka spievame piesne od čísla 499. Na oslavné pesničky nemáme silu, pretože tie nevyjadrujú náš momentálny stav. **Občas však treba presvedčiť rozum aj srdce o tom, že je čas vzchopiť sa, myslieť pozitívne a dôverovať.**

Sílas a Pavol sú nám motiváciou. Neurobili nič zlé, iba hovorili všade o Ježišovi a o spasení. Predsa ich toto svedectvo dostalo do väzenia. Boli spútaní, nemohli sa pohnúť, ich život sa totálne zmenil a odlišoval od života v slobode. Po všetkom utrpení, ktoré zažili: palicovali ich, dali ich do najhlbšej časti väzenia a noby im zorreli do klady tak veľmi, že ich isto boleli – po všetkom tom utrpení, sa mali sťažovať, plakať, hundrat' a nadávať na Pána Boha. Nerobíme z nich nadľudí, aj oni možno spočiatku prežívali ťažké chvíle, ale napokon, o poľnoci, bolo všetko inak. Boli dvaja, navzájom sa potešovali a povzbudzovali ku chvále voči Pánu Bohu.

Nikto nám neberie prvotný negatívny postoj v problémoch. Pán Boh nám plne rozumie, ak spočiatku niektoré situácie nezvládame a sme plní bolesti, trápenia, smútku. Každý z nás si prechádza takým svojim väzením v zdraví, v rodine, vo vzťahoch, v práci, v spoločenstve alebo sám so sebou. Ale napokon **je pre nás lepšie, pre našu psychiku, život, pre okolie, aby sme sa rozhodli modliť sa a spievať chvály**. Nemôžeme predsa donekonečna premýšľať, ako je vonku, ako by to mohlo byť, ako by sa to dalo, ale musíme začať fungovať nádejou už v tom „väzení“ života. **Nádej – ktorá nemusí meniť okolnosti – však mení náš postoj a prináša radosť. Radosť vyjadrená piesňou chvály zas prináša nádej a pohýna veci dopredu.**

2. Konali správne. Keď je nám zle alebo aj dobre, zvykneme sa rozhodovať nesprávne. Pri prežívaní ťažkostí ubližujeme iným, lebo keď je zle nám, prečo by malo byť dobre druhým. Pri prežívaní radosti zabúdame na tých, ktorí nie sú až takí šťastní, pretože sme úplne sústredení na svoje vlastné šťastie. **My sme však Božím slovom aj svojim svedomím pozvaní k tomu, aby sme aj vo chvíľach pohody, ale najmä vo chvíľach problémov konali správne.** Je jednoduché robiť dobré skutky a rozhodnutia, keď je všetko v poriadku. Náš charakter však preverujú skúšky ťažkostí.

Nasledovníci Pána Ježiša zažili úžasnú vec: po Božom zásahu sa dvere žalára otvorili a oni dostali šancu na útek. Kto by toto nevyužil? Každý rozumný človek by zutekal. Lenže oni dvaja si uvedomovali, že tým, ako sa zachovajú, reprezentujú aj Toho, kto ich povolal do služby: Pána Ježiša Krista. Preto sa rozhodli zostať v žalári, napriek tomu, že mali šancu ujsť. V ťažkých chvíľach života mysleli na to, že nežijú len sami pre seba, ale že svojim životom budú chváliť alebo znehodnocujú Pána Ježiša.

Viera a charakter sa ukazujú práve v ťažkých chvíľach. **Keď príde smrť, choroba, opustenosť, problémy vo vzťahoch, strata práce... To sú tie strategické momenty, kedy by sme mali myslieť na to, ako sa javíme pred Púťmi tohto sveta, pretože cez nás potom vnímajú aj nášho Pána.** Je veľmi smutné, ak kresťan, prežívajúci radosť a požehnanie hovorí o svojej viere, ale keď príde prekážka, prestáva chodiť do spoločenstva, prestáva slúžiť a utápa sa, namiesto nádeje a dôvery voči Pánovi, vo svojom žiali a bolesti. **Prosme Ducha svätého, aby nám v ťažkostiach pomohol správne konať, rozhodovať sa, pretože nie sme tu na svete sami pre seba, ale sme tu ako reprezentanti Krista – kresťan znamená Kristov.** Len či sme Kristovi aj v problémoch alebo len v radoosti.

3. Vydávali svedectvo. Úlohou veriaceho človeka je vydávať svedectvo. Lenže my sme sa nechali zviest' týmto svetom a zvykneme sa iba sťažovať.

Namiesto pozitívneho prístupu, ktorý vychádza z našej dôvery v Ježišovu moc a vôľu, hovoríme o všetkom veľmi negatívne a niekedy aj bez nádeje. Akoby sme sa nechali zlomiť bremenami života a už nemáme chuť ani silu pozerat' v ústrety peknej budúcnosti.

Pavol a Silas využili príležitosť a vydali svedectvo – slovom aj skutkom a to tak pre spoluväzňov ako aj pre dozorcú a napokon aj celú jeho rodinu. Rozhodli sa na svojom nešťastí zbudovať Božiu slávu. Aj keby sa nič zázračné neudialo, už len tým, že spievali a modlili sa vo väzení, zvestovali Pána Ježiša Krista a Jeho lásku. Ďalším krokom svedectva bolo, že neutiekali, aj keď mohli, dodržiavali pravidlá aj tohto sveta. A posledným krokom ich svedectva bolo priame volanie k viere v živého Spasiteľa. Nehovorili do vetra, ale na základe osobnej skúsenosti hovorili o tom, čo Boh dokáže a aké dôležité je dôverovať Mu.

Čo keby sme sa aj my rozhodovali vydávať svedectvo? Pán Ježiš robí v našom živote veľké veci, utvrdzuje vo viere, dáva silu v problémoch, dáva nádej do utrpenia či smrti, posielá nám dobrých ľudí na pomoc, oslovuje svojim slovom, a stane sa aj, že urobí zázrak. **Keď otvoríme poriadne oči a myseľ, určite postrehneme tieto Jeho nádherné dary a požehnania. Tie nás motivujú k tomu, aby sme vydávali svedectvo.** Už jednoduchá fráza „vd'aka Bohu“ alebo „kížby to Pán Boh dal“, alebo „Pán Boh mi pomohol“ veľa hovoria o tom, že si uvedomujeme, že Ježiš je našim Pánom a Spasiteľom. Aj tým môžeme volať, motivovať ľudí ku kroku dôvery v nebeského Otca.

Prežívaš radosť? Ďakuj. Prežívaš bolesť? Spievaj. Si v ťažkostiach? Konaj správne. Pán Boh ti pomohol? Vydaj svedectvo. Pieseň, život podľa Božích noriem a svedectvo je to, čo má byť typické pre naše kresťanstvo. Kížby nám Duch Boží pomohol žiť Pánovi na česť a chválu teraz i naveky. Amen.